

Pokožka kolem očí se mi napne. Rychle dopiju víno a přinutím se odvrátit zrak na noční oblohu. Atrium je rozlehlé a všechny zdi a klenutý strop jsou celé ze skleněných tabulí, proto nabízí z celého hradu ten nejkrásnější výhled na nebe... tedy kdyby přestalo sněžit, aby šlo něco vidět.

Právě teď jako obvykle zuří vánice. Bílé vločky padají z oblohy a slibují, že do rána zakryjí skleněné tabule v oknech královského sídla. Zatím ale vysoko nad sebou stále vidím jedinou osamělou hvězdu, jež vykukuje zpoza těžkých mraků. Oblaka zmrzlé páry plují po obloze a sobecky mi brání ve výhledu, jako by si chtěla všechny hvězdy uzurpovat pro sebe. Aspoň tu jednu hvězdu mi však dovoluji spatřit. Jsem za to vděčná.

Přemýšlím, jestli dávní králové ze zapomenutých časů vybudovali toto atrium, aby mohli pozorovat hvězdy a vyčíst z nich příběhy, které nám bohové vepsali na oblohu. Jenže pak jim plány překazila příroda, jež vyslala mraky, aby mařily jejich snahy, strážily dávné legendy a bránily nám poznat pravdu.

Nebo možná dávno mrtví vládci vybudovali tento sál jen proto, že se jim líbilo pozorovat zamrzlé sklo a vánice, jež běsní za zdmi hradu, zatímco oni tu mohli stát v suchu, teple a nedotčení bílým chladem. Orejší vládci byli a jsou dost arogantní na to, aby něco podobného udělali. Důkazem budiž... Zaletím pohledem ke králi, jenž je právě teď po koule zabořený ve své klisně, zatímco ostatní se před ním předvádějí a hrají si, jen aby podnítili jeho rozkoš.

Je ovšem možné, že se mýlím. Třeba tohle místo nepostavili proto, abychom mohli vzhlížet vzhůru, ale aby nás bohové mohli pozorovat. Třeba sem i dávní vládci přiváděli své klisny, aby si i bohové na nebe-

sích mohli užít pozemskou zhýralost. Pokud můžu soudit podle příběhů, které jsem četla, jsou bohové proklatě nadřzená cháska, takže bych se tomu ani nedivila. Ne že bych je odsuzovala. Královské klisny jsou velice nadané.

Přestože se právě teď musím dívat a naslouchat chlípnému dění a přestože sníh pokrývá kupoli a brání mi ve výhledu na hvězdy, stejně sem chodím. Sice nemůžu vyjít ven, cítit vítr na tváři a nasát do plic čerstvý vzduch, tohle se tomu však nejméně podobá.

A dobré na tom je, že se aspoň nemusím bát, že mi kůže v ostrém vichru rozpraská nebo že se budu třást zimou. Vánice přece jenom *vypadají* studeně.

Snažím se na život nahlížet z té lepší stránky, přestože jsem tu zavřená v kleci. Krásné vězení pro krásnou relikvii.

„Ach, bohové!“ vykřikne rozkoší jedna z klisen – asi Rissa – a vytrhne mě tak ze zamyšlení. Má zastřený hlas, blondáté vlasy a překrásnou tvář.

Bezděčně stočím pohled na výjev před sebou. Právě teď se tu šest klisen usilovně snaží zapůsobit na krále. Šestka je královo šťastné číslo – protože je vládcem Šestého království. Je v tomhle směru trochu posedlý. To číslo ho doprovází na každém kroku. Třeba šest knoflíků na všech košilích, které mu krejčí šijí na míru. Nebo šest špic na jeho zlaté koruně. Šest klisen, s kterými tu dnes večer souloží.

Právě teď jeho tělesné potřeby plní pět žen a jeden muž. Služebnictvo sem přitáhlo lůžko, aby měl král pro své požitky náležitě pohodlí. Rozložit širokou postel, přenést ji o tři podlaží výš a znovu ji složit, jen aby ji mohli později opět rozložit a odnést, mi připadá jako zbytečná námaha, ale co já vím? Koneckonců jsem jen králova *oblíbená klisna*.